

ADVENT
2014

Advent. Várákozás; szép, ha szépre, jóra, igazra várunk. A várákozás értelmét a *beteljesedés adja* meg.

Azt kérdezed Testvérem, hogy mitől tart az idei advent egészen december 27-ig a Szent család vasárnapjáig? Hogyan meri egy laikus (nő!) kitolni az Egyház által megszabott határokat?

Mit várhatunk még, amikor a Fiú már megszületett? A Fiú, a Megváltó, akire évezredekén át vártak, aki miatt ünnep ez az időszak. Aki miatt még azok is, akik egész évben - mit sem törődve Megváltóval – rohannak, most egy percre megállnak, vagy csak lassítanak. Akkor is, ha Istent egész évben másért veszik a szájukra. Ki tudja miért egy percre nekik is hiányzik valami....

A várákozás nem ér semmit Testvérem, ha Bennünk nem születik újjá a Fiú, aki a szeretet határnélküliségét hirdette meg. És beteljesedni akkor tud leginkább, ha a magunk szűkösségének határait kitoldjuk.

Mindannyian családban élünk. A Bokorban élők; a több gyermeket is nevelő, őket Isten felé igazítató családok eszményét is vallják és valósítják. Mondhatjuk hát, *Bennünk teljesedik ki a tanítás.* Innen tehát a gondolat; néhány nappal tovább való együttimádkozás - egészen a Szent Család ünnepéig.

A vasárnapi elmélkedéseket az Érted Vagyok -ból emeltük át. Ezért örülhetünk régióinkban Bisztrai Évike gondolatainak, november 30-án.

Köszönöm minden Testvéremnek a közös ügyért – egymás gazdagításáért – való munkáját. Legyen ez a néhány nap egyfelé nézésünk segítője.

☺Aczél Márta

November 30. – Advent 1. vasárnapja Mk 13, 33-37

Talán alszunk?

Szinte csupa felszólító mondattal van teletűzdelve a mai evangéliumi rész. „Vigyázzatok, legyetek éberek!” – szólít meg minket Jézus. Mire kell vigyázni? Miért kell ébernek lennünk? Talán alszunk? Ezek a kérdések sokasodnak bennem.

A legtöbb ember nem él tudatosan. Ők az alvók, akik csak sodródni. A világ sodorja és altatja el őket. Nem veszik észre, hogy alszanak, hogy nincsenek jelen a saját életükben, döntéseikben.

Éljünk tudatosan, erre szólít fel Jézus. A legfontosabb az életünkben mindig a jelen, és az az ember, aki most velünk van.

Ébredj fel! Ébredj rá a jelenedre, légy éber, és vigyázz, mert számon kéri a ház ura azt, amit szolgálra bízott!

Bármelyik pillanatban eljőhet a számonkérés ideje. Senki nem tudja, hogy ez mikor lesz. Ezért érthető a figyelmeztetés: Virrasszatok, ne találjon alva, mert váratlanul is érkezhet a ház ura! Készülni kell erre a találkozásra: ébrenléttel, éber jelenléttel.

A földi élet végállomása a halál. Légy hát éber, hogy jól felkészülj a találkozásra, mert nem tudod az időt, ami neked adatott. Éld át, éld meg egyszeri és megismételhetetlen életedet!

Bisztrai Évi

December 1. hétfő Máté8,5-11.

/Szent Blanka és boldog Ch. Foucauld

Adventi bizalom

A kafarnaumi százados, Heródes Antipász feltehetően szíriai zsoldosa úgy áll előttünk, mint a bizalom példája. Máté ugyanígy állítja zsidóknak szánt evangéliumában olvasói elé: jó lesz, ha Jézushoz hasonló bizalommal viszonyulnak /hit-nek fordítani itt a pisztiszt megtévesztő/. Elgondolkodtató, hogy Jézus még a babonás bizalmat is nagyobbra értékeli, mint az okos távolság tartást...

Gondoljunk a történet üzenetének mélyére. Ez a katona ugyanolyan babonás, mint a vérfolyásos asszony /Mk. 5,28/. Az asszony abban bízott, hogy a Mester ruhájának ima-bojtjainak érintésével csoda történik. A százados abban bízik, hogy a zsidó terapeuta és rabbi ugyanúgy tud szavaival parancsolni a betegségeknek, mint ő a beosztottjainak. **A babona olyan emberi magatartás, melyben szavakkal, tárgyakkal és gesztusokkal el lehet érni azt, hogy az istenség teljesítse emberi akaratunkat.** Ruha érintéssel, parancsszavak kimondásával... Egyikünk sem akar babonás lenni. Ha így van, akkor át kell gondolnunk vallásos **szavaink** tartalmát /ima/, liturgikus **gesztusaink** értelmét / keresztvetés, térdhajtás.../ és liturgikus életünk **tárgyi elemeinek** helyét az Istenre figyelni akarásunkban / gyertya, adventi koszorú, szentelt víz.../. Nagyon finom lelkiület és tudatos hitélet kell ahhoz, hogy a megszokásból végzett vallásos cselekmények ne csapjanak át babonába, mágikus cselekményekbe. Számtalan tapasztalatunk

lehet ebben, csak átlépünk rajta. Advent alkalmas arra, hogy most tudatosabban éljük meg Jézus Istenébe vetett bizalmunkat.

BIZALMUNKAT, mely a jövőre irányul: Atyánk nem hagy magunkra, nem vezet félre. Magunkat vezetjük félre, mikor neki tulajdonítjuk földhöz ragadt emberi vágyainkat. Mi biológiai életben gondolkodunk, és ez irányú bajaink fájnak leginkább és leggyakrabban. Atyánkba vetett bizalmunk csak akkor áll meg a lábán, ha felnövünk a Szeretet Országának biológiai életen túlmutató hitéhez. Felnőni az eszköztől /biol. életünk/ a célhoz /Isten örök Orzága/. Jézus már eljött, halálunkkor ismét találkozásunk lesz, világ végekor ismét... Atyánkkal végleges közösségben beteljesedve...üzeni az Advent, az Eljövétel.

BIZALMUNK személyre irányul: Jézusunkra és az ő és a mi Atyánkra. „Munkaköri leírást” adó imáknak nincs értelme ebben a bizalomban. „Fatigare deos.”- írta Seneca az istenséget foglalkoztatni akaró imáról. Lefárasztani az istenséget. Bokrunk morális megújulást akar. Imában is, vallásos cselekményekben is. Odaadottságunkon fordul minden. A tudatos lelkiéleti önnevelés is, a közös liturgikus ünnepeink megtisztulása is. Vigyázat ! Atyánkkal való személyes kapcsolatra törekvést nem sorvaszthatja el racionalitásunk sem...

Király Náczi/

December 2. kedd Iz 11,1-10; ZS 71; Lk 10,21-24;

Az Úr Lelke nyugszik rajta

Jézus hálaadó imádsága.

Elgondolkodhatunk, miért adott hálát ez a drága személy, mikor még köztünk járt. Ebben a részben (Lk10,21-24) hálát ad, mert **Isten elrejtette** a kinyilatkoztatást az okosok elől és helyette a gyermekded lelkűeknek mutatta meg. A szónak szoros értelmében vajon jó volt-e Jézusunknak ez? Elképzeltem mennyire „örülhetett”, amikor a tanult emberek makacsságával találkozott és képtelenek voltak felfogni, amit át akart nekik adni, pedig nagyon is törekedett rá (Nikodémussal hányszor beszélgetett, vitázott).

Én miért szoktam hálát adni az Istenemnek? Azért adok hálát, amiről 100%-ra tudom, hogy hasznomra válik (vagy a családomnak) a jelenben illetve a jövőben? Mától megpróbálok olyasmikért is **hálát adni**, amik kifejezetten **bántanak engem**, vagy olyan **személyekért**, akik kifejezetten **megnehezítik az életem**. Ma megtettem és valahogy úgy vettem észre **görcsoldó hatást érek el ezekkel az imákkal...**

Ki vagyok én, hogy tudjam Isten terveit? Én csak érzékelem a közvetlen dolgokat, az érzelmeimet, hogy mit vált ki az adott rossz esemény belőlem és környezetemből. Az ilyen jellegű probléma-csomagokhoz korábban mindig erőt kértem, hogy viselni tudjam, vagy megoldani...

Helyes-e erőt kérni az Istentől? Hát nem adatott meg nekem mindent, mielőtt kérném azt az Atyácskámától?

Gyermek vagyok, aki annyit fog fel a szülői gondoskodásból, amennyire értelme engedi? Ablak vagyok, mely annyi fényt ad a belső szobába, amennyire a zsaluit kinyitja?

Király Kata (FABATKA közösség képviselője)

December. 3. szerda Mt.15,29-37;

„Nagy sokaság jött hozzá. Hoztak magukkal sántákat, bénákat, vakokat, némákat meg sok más beteget, és lába elé tették őket. Valamennyiüket meggyógyította. Amikor a nép látta, hogy a némák beszélnek, a bénák meggyógyulnak, a sánták járnak, és a vakok látnak, elámult, és magasztalta Izrael Istenét.”

Szép - mondom magamban (első gondolatként) - na meg jó is persze, hisz Jézus minden csodája a helyén van. Akkor és ott a helyén volt. Hisszük. Megmagyarázzuk, magunknak és másoknak.

Továbbgondolva egy kérdés fogalmazódik meg bennem:

Vajon ma hogyan lenne? Ma mi történne ugyanúgy, és mi történne másként?

Nagy sokaság menne hozzá? Bizonyára (lásd. pápák utazásait).

Meggyógyítana Jézus mindenkit?

Nem tudom...

A lelkeket biztosan. Talán engedné, hogy megérintsék ruháját...

Én is mennék, s vinném fiamat is? Nem.

A testi bajok, fogyatékoságok, részei ennek az életnek... Hozzuk, kapjuk, elviseljük és különben is, ha az egyiktől megszabadulunk, meggyógyulunk, jön egy újabb.

Viszont lelki gyógyítómnak elfogadom Jézust. Csendben, egyedül, sokaság nélkül találkoznék vele, s hiszem, hogy gyógyultan távoznék (nem meggyógyultan, mert a meggyógyult nem megy vissza orvosához), hanem gyógyultan kérve, hogy újra és újra elmehessek hozzá gyógyulgatni, és hát hálát adnék (magasztalnám) és ma is magasztalom a mindannyiunkat szerető Istent.

Gyógyító várakozást kívánva mindenkinek.

Habos Laci

December 4. csütörtök Iz. 26. 1-6; Zs.117; Mt.7. 21, 24-27;

Szavak csengenek a fülemben e három szentírási idézetből:

- hathatós
- hűség,
- állhatatos,
- vár.
- szikla.

Mindhárom leckében visszatér egy megingathatatlan erős támasz, védelem, amire mindnyájunknak szüksége van. Kinek az anyagiak, kinek egy személy, barátok, kinek a vallás (vagy mindez együtt)

Nekem mi/ki a váram, a kösziklám?

Mi ad nekem biztonságot?

Eszembe jutnak Apa (Király Náci) a minap egy előadáson mondott szavai (amit sokszor szokott hangoztatni): Olyan Testvér Barátaim állnak mögöttem, hogy tudom, semmi baj nem lehet ...

Persze tudjuk (Apát ismerve) hogy ezeket a baráti téglákat valami/valaki (!) várrá tapasztja össze, egy egésszé, egy egységgé még akkor is, ha a téglák nem egyformák. Van egy összekötő kapocs.

Nekem van-e ilyen?

Hova építettem a házam?

Hányszor dőlt már össze?

Tanultam-e belőle?

Uram! Adj nekünk őszinte hitet, hogy a Te hathatós háttér-jelenléteddel egymás házainak sziklaszilárd alapjai/támaszai lehessünk. Mert az Isten országa bennük kell, hogy lakozzon és általunk épül.

Györfyné Király Cili

December 5. péntek Iz 29,17-24; Zs 26; Mt 9,27-31

Azon a napon a vakok szemei látni fognak

" Íme, még egy kevés kis idő, és Libanon gyümölcsösökkertté változik

Izajás álma, szellemi gyümölcsösökert, ami a népét éltetni fogja.

Mint egy korai Hegyibeszéd.

Mi kell ehhez? Hát, hogy a vakok szemei elkezdjenek látni.

Hogyan fognak látni? / Itt Izajást félreteszem, mert látszólag ~3000 évet ugrunk. /

Hogyan fogunk látni? Gondolkodni kezdünk. Bocsánat! Merünk!

Kérdéseket tehetünk fel, mert a "bátrak korszaka", már lejárt?/.

Máglyára, már nem kell menni. Hatalma van az embernek egyre jobb, pontosabb

összefüggéseket keresni és ha szükséges a régieket elhagyni, túllépni rajtuk.

Az azonos következtetések személyes tapasztalatok találkozása lesz.

Nem félelemkeltő hiedelmeken alapuló kényszerezegység.

Érveléssel feszegetjük egymás véleményét, nem büntudattal.

Az istenimádatot az Ősbizalomért való hála váltja fel.

És Jézus után szabadon :

Bátabban az út porában;

Bátabban, mint korábban;

Ha felétek járhatok;

Megmosom a lábatok;

Ujvári Józsi

December 6.szombat Szent Miklós ünnepeMáté 9,35-10,1. 6-8.

Megegett rajtuk a szíve...

A gyógyító /terapeuta/ Jézus szívből működik. A szív az ember törekvési központja a biblikus gondolkodásban. A vándortanító Mester /rabbi/ lépten-nyomon az emberi problémákba ütközik: szegénység, kiszolgáltatottság, betegség, pásztor nélkülség... Az emberek elcsigázottak, kimerültek. Kapaszkodót, kiutat keresnek. Jézusnál is. A Mester nyakig van a munkálkodásban. Csinálja, mert nem tudja nem csinálni azt, amire a szíve indítja. Van, mikor elege van: „Meddig tűrjelek titeket?”. Van, mikor maga húzódik vissza, menekül el a tömeg elől. A mai evangéliumban is jelzi, hogy küldetésébe munkatársakat vár: „Kérjétek az aratás urát. hogy küldjön munkásokat...”.

Jöttek munkatársak, Miklósok, Ferencek, Györgyök... és oda írható-e az én nevem, a Te neved is ? Beálltam-e már a hirdető és tevékenykedő „ARATÓK” sorába? Mind szeretnénk, ha sem nekünk, sem szeretteinknek, sem felebarátainknak nem fájna az élet. De fáj. Pozitív gyümölcsű jótettekkel ellensúlyozható. Égbe kapaszkodó reménnyel csökkenthető, viselhetővé szelídíthető. Irgalmas szolgálattal feldolgozható. Ilyesmikben reménykedünk, ezekben kell igyekeznünk. Szegények és fájó emberek mindig lesznek közöttünk, magunkat is bele számítva. Egymás irgalmára szorulunk. Okoskodással nem szabad tompítanunk szívünk hangját. Amit megtanulunk Jézustól, azt hirdetni kötelesség. Amit tenni valóként eltanulunk Jézustól, azt tennünk létkérdés. Élni, élni-hagyni, éltetni Jézusian.

/király/

December 7. Advent 2. vasárnapja –

Mk 1,1-8,,Készítsétek elő az Úr útját!”

A mai ember számára talán nagyon furcsának tűnik Keresztelő János alakja. Nem illik bele világunkba a teveszőr-ruhás, sáskával táplálkozó, bozontos próféta. Mondandója azonban világos: utat készíteni jött az Úr előtt! A konkrét helyzetben, ott Palesztinában ez Jézusra vonatkozott, az ő előhírnöke volt.

A mi adventünk, a mai „újrövet” azonban másnak tűnik. Valóban szükség van útkészítésre? Az Isten nem tud közvetlenül megszólítani minket, nincs mindig közel hozzánk? Vannak akadályok, melyek útját állják közeledésének?

Akárhogyan is van, idei adventi készülletünk egyik alapgondolata lehet az, hogy útkészítőknek kell lennünk.

Az útkészítés elsősorban saját magamra vonatkozik: hogyan teszek meg én mindent, hogy ne akadályozzam az Úrral való találkozásomat. S ebben Keresztelő János alakja gondolatébresztő lehet: Ő hosszú éveken át magányosan élt a pusztában, készülve lélekben küldetésére. Nekünk is nagy szükségünk van arra, hogy életünk zajos, sodró forgatagából, erőnek erejével is kiszálljunk, csendet teremtsünk, elvonuljunk. Így hallhatjuk meg jobban Isten szavát, érezhetjük meg jelenlétét. De a Keresztelő aszkézist sugárzó ruházata, magával mit sem törődő étrendje is példaértékű lehet: az étkezésben, ruházzkodásban való visszafogottság, önmagam fegyelmezése és edzése, a lemondani tudás mind-mind olyan tulajdonságok, melyek segíthetnek abban, hogy ne elsősorban a magam igényeinek kielégítése körül forogjak, hanem felkészüljek a szükséges áldozatok vállalására, testileg, lelkileg egyaránt. Erőt

ad ahhoz, hogy legyőzzem kényelemre hajló magamat, s minden dolgomban egy célra rendezett legyek, mint Keresztelő János: útkészítő! Mert bizonyos értelemben ez mindannyiunk élethivatása!

S itt eljutottunk a másik vonatkozáshoz: az útkészítés azt is jelenti, hogy valószínűleg nem prófétaként, utcai prédikátorként, de életünk szinte minden mozzanatában egyengethetjük az utat embertársaink és Istenünk között. Számomra ennek igen megkapó példája a közös imádság. Sokszor tapasztaltam már, hogy testvére(i)m imája szinte „létra” volt számomra az istenkapcsolat átélésében. De amikor meghallgatjuk mások gondját, bánatát, amikor vigasztalunk vagy jó tanácsot adunk, a Lélek szólhat belőlünk. Ha önzetlenül segítünk a bajbajutottaknak, Isten jóságából mutathatunk meg valamit, ami felnyithatja felebarátom szemét, s befogadóvá teheti. Így épülhet, terjedhet napról napra Isten országa általunk is. Tudatosítsuk magunkban ezt az útkészítői hivatást!

Még egy tulajdonsága van a Keresztelőnek, ami követésre méltó: ez pedig a mélységes alázat. Rabszolgához hasonlítja magát, hisz a saruszíj megoldása, a saru odakészítése az ő feladatuk volt. Számomra ez azt jelenti: tudom, hogy hol a helyem. Ha sikerül az útkészítésben eredményesnek lennem, ha érzem küldetésem nagyságát, tudom, hogy nem én vagyok a fontos, hanem az, akire rá szeretnék mutatni, aki közel akar lenni mindnyájunkhoz.

Segítsem mindnyájunkat az idei adventben az Úr egyre jobb útkészítőivé válnunk önmagunk és mások felé!

Csiky Lajcsi

December 8. hétfő

Szűz Mária szeplőtelen fogantatása

„Ne félj Mária! Méhedben fogansz és fiút szülsz és Jézusnak fogod nevezni.”

„Az Úr szolgálóleánya vagyok, történjék velem szavaid szerint...” (Lk.1:26-38)

Égi édesanyánk ünnepe van ma, és azoknak, akiknek már földi édesanyánk nincs – ez sokat jelenthet. Minden édesanya tanítja gyermekeit a jóra, én most azt keresem, hogy itt és most mire akar engem tanítani Mária az életével, a szavaival.

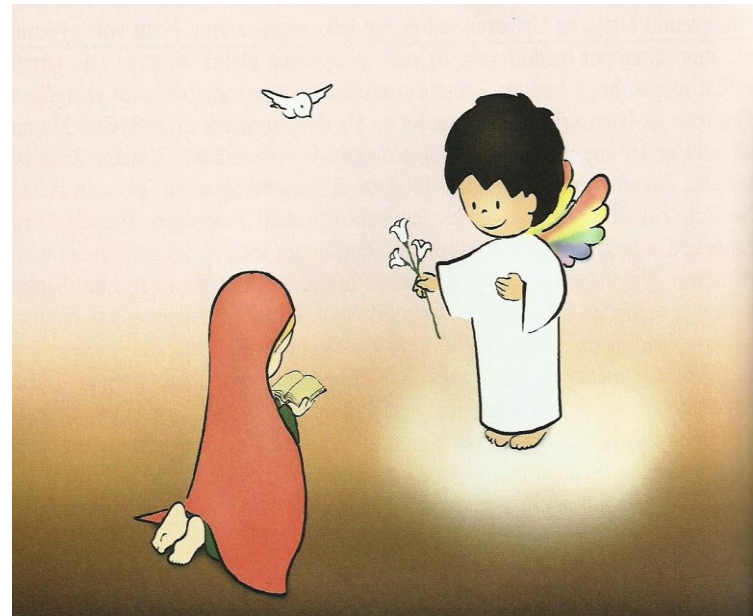
Mária Istenre figyelő, Isten akaratát kereső életet élt. Ezért meghallotta Isten üzenetét.

Istennek üzenete van mindnyájunk számára, mielőtt feladatot ad. Üzen angyalokon, lelkiismeretünkön, testvéreinken keresztül. Rajtam múlik, hogy meghallom-e ezt az üzenetet. Vannak erősebb figyelmeztetései is nagyot halló gyermekei számára, mert mindenképpen közölni szeretné, hogy mi a terve velem. Az üzenet része a biztatás is: ne félj! Lehet, hogy nehéz a feladat, lehet, hogy életre szóló a következménye. Lehet, hogy sok bizonytalanságot rejt a jövőre nézve, lehet, hogy szégyen vagy botrány lesz a következménye – de te ne félj! Lehet, hogy nem egyezik a te elgondolásoddal, terveiddel, lehet, hogy te inkább egy B-tervet szeretnél kérni Tőle.

Mária nem tiltakozott, nem okoskodott, nem bizonytalankodott, nem keresett és nem kért biztosítékokat, magyarázatot, hanem belesimult az Isteni akaratba. Vállalta a holnap bizonytalanságát a ma hűségéért – „történjék velem szavaid szerint”. Sok évvel később fiának, Jézus Krisztusnak az imája is így hangzik: „legyen meg a Te akaratod!”

Drága égi édesanyám, Mária, segíts minket, hogy imáinkban ne ostromoljuk az eget akaratosan, önző módon, hanem a Te szelídségeddel, belső erőddel hajtsunk fejet Isten – számunkra nehezen érthető, vagy akár életünket felforgató – szándékai előtt. Hogy békesség legyen a szívünkben, mert tudjuk, hogy a Te akaratod szolgálja a mi boldogságunkat, és az Életet.

Miklovicz Panni

„Dúld fel hiedelmeid, a hit legyél te magad!” Weöres Sándor

December 9. kedd Lk 11,5-13

„Azután így szólt hozzájuk: „Ha közületek valamelyiknek barátja van, és az odamegy hozzá éjjélkor, s azt mondja neki: Barátom! Adj nekem kölcsön három kenyeret, mert egy barátom érkezett az útról hozzánk, és nincs mit adnom neki'; a másik viszont belülről ezt feleli: „Ne zavarj, az ajtó már be van zárva, gyermekeim is ágyban vannak velem együtt, nem kelhetek föl, hogy adjak neked! "Mondom nektek: ha nem is kelne föl, hogy adjon neki azért, mert a barátja, mégis, alkalmatlankodása miatt fölkel, és ad neki annyit, amennyire szüksége van....”

Azon gondolkodtam, milyen embernek kell lenni annak, akit ha éjnek idején felzavarnak a családjával együtt, tud jó képet vágni, és kedvesen, készségesen a „zaklató” segítségére sietni. Nem egy agyonhajszolt, leterhelt embernek kell ehhez lennünk, akinek rossz mederben folyik az élete, semmire sincs ideje. Ha nyugodt, békés, kiegyensúlyozott az életünk, nyitottak, türelmesek, együtt érzőek vagyunk, akkor tudunk örülni a váratlan vendégnek, a ránk szorulóknak, és megtiszteltetésnek, érezzük, hogy hozzánk fordult. Azt feltételezte rólunk, hogy nem dobjuk ki, éjnek idején, alkalmatlan időben is beengedjük, szállást, ételt adunk neki, vagy amire szüksége van. A jóságunk, az istenképességünk pedig attól függ, mennyi helye van szívünkben az Atyának. Minél többet imádkozunk, annál befogadóbbak, elfogadóbbak leszünk.

Kívánom magunknak, hogy látsszon rajtunk a „jóemberség” annyira, hogy barátaink, ismerőseink és akár idegenek is merjenek hozzánk fordulni, ha szükségük van segítségre.

Kívánom, hogy zörgessünk mi is gyakran az Atya ajtaján, ne csak így Advent idején. Szeretettel: Németh Kriszti

December 10. szerda Mt 11,28-30

Áldjad lelkem az Urat! Akkor is, amikor ilyen „kiüresedettek” a nappalok! Pörög az élet, ahogy kell. A kötelességek gyors egymásutánban váltják egymást és mi látszólag nem szállhatunk ki, nem bújhatunk ki a taposó malom igája alól. Még e várakozásban sem.

De Jézus mégis azt mondja: „...az én igám édes és az én terhem könnyű”. Hogyan lehetséges ez? Hogyan hangoljam át magam? Ki adja a kezembe a kulcsot?? – sorjázhathatnánk a kérdéseket, mert bizonyára sokan benne vagyunk ebben az útkeresésben.

S mivel az Ige lélek és élet, szép lassan rá kell, hogy leljen a nyughatatlan, kereső lélek, hogy Isten mindent nekünk adott. *Minden megadatott, ami elvezet Őhozzá.* Csak „emeljétek a magasba a szemeteket és nézzétek.” Adventkor különösen! Keressük a lelkünk olykor sötét egén azt a csillagot, azt a világosságot, mely „mindnyájunkat a nevén szólítja”! Elcsendesedéseink közepette adjuk át magunkat annak a melengető szeretetnek, mely bensőnkben szüntelen dúdolja halkán „örökké való Isten az Úr.”, s mely felindítja bennünk a csendes kis fohászt, hogy „Áldjad, lelkem, az Urat, s *egész bensőm* az ő szent nevét!” Köszönöm Uram a Benned való bizonyosságomat! Formálj, kérlek méltóvá Szentlelkeddel mindnyájunkat, hisz ismerjük az Írást: „az Úr kegyelme öröktől fogva és örökké kíséri azokat, akik őt félnek.”

Bár sűrű az élet, Te nap, mint nap bebizonyítod megannyi apró ajándékkal, hogy „akik az Úrban bíznak, új erőre kapnak, szárnyra kelnek..” Ha a jézusi mérce szerint „emelem magasba a tekintetem”, meg kell, hogy lássam azt a sok-sok lehetőséget, mellyel társaim – s így önmagam – életét is megszíníthessem. Olykor csupán - a társadalmi élet tiszteletköreit áthágva ☺ -

egy-egy közvetlen szerető szóval, egy időt-, s fáradságot spóroló fuvarral egy nem várt odafordulással, ..bármivel, ami egymáshoz közelebb visz bennünket. Mert ekkor érezheti a lelked, hogy „visszatér ifjúságod”, mert „az erőtlennek megsokasítja erejét.”

Ne feledjük Jézus ígétét: „...én felüdítelek titeket” Ezt a mottót szem előtt tartva és megélve kívánok mindenkinek teljességben átélt adventet és áldott derűbe burkolózó karácsonyt! (No és egy kis fehér havon sziporkázó napfényt! ☺)

Skutovits Hajnalka (Nőtincs)

December 11. csütörtök Iz. 41,13-20; Mt 11,11-15.

Az Úr ígétet tesz Izraelnek, hogy bár kicsiny és erőtlén, mégis megsegíti és erősebbnél is erősebbé teszi őt. Dávid magasztalja az Istent, mert Isten irgalma, hatalma és jósága érdemen felül túlárad az életében. Érthetetlen módon átjárja a bűnöst és megbocsát, sőt elhalmoz, nem várt módon. Dávid köszönetét fejezi ki, öröme igazolja az Úr szavának igazságát. Keresztelő János Jézus Krisztusról tesz tanúságot, ezért is nagyobb minden más prófétánál. Isten kijelentette magát, Isten rendelései, ígérétei igazak, tanúságra kerültek, de a választott nép nem értette meg. Ezért Isten elküldte fiát, akit a Próféta igazol. Ez azt jelenti: igazolja életét, igazolja cselekedetét, igazolja a tanítását. Ezzel azt mondja: minden úgy van, ahogy Ő mondja. Higgyetek Neki. Higgyetek és Isten ígéréte igazolásra kerül az életetekben! Lehet, hogy nem várt módon. Úgy, mint Dávidnak. Örvendjétek! Megváltattatok! Életetek van. Örök, szép, értékes élet. Már most. Már itt. Hogy miért nem látjuk? Mert „Keresztelő János-tól napjainkig erőszakot szenved, és az erőszakosak ragadják el”. A világ fiai létrehoztak egy társadalmat, amiben a jólét a mennyiségi pénz útján érhető el. A földi Mennyországot levédtek, vagyis körülbástyázták a jólétet a pénz = hatalom falával, hogy az a széles rétegek számára elérhetetlen legyen. Mindaddig, amíg elérhetetlen, ők, - az erőszakosak - birtokolják. Egy mindenki által vágyott dolog ügyében elérték, hogy az nehezen elérhető legyen, ettől még inkább kíváncsi lett. Így már könnyű sokakat rávenni arra, hogy az erőszakosak által teremtett szabályokra épülő társadalom szorgos munkásai legyenek és termeljék nekik az időt és a pénzt, ami csak még elérhetetlenebb távolba helyezi a

többség számára a boldogságot. A földi hatalmasok teremtettek egy sajátos, de majdnem mindenki számára elfogadott társadalmat, amihez az út csak rajtuk keresztül vezet. Jézus létrehozott egy értékesebbet, ahol az út szintén rajta keresztül vezet, de ezt az utat nem bástyázta körül, nem tette elérhetetlenné, pedig az a földi és égi boldogságba vezet. Mivel nincs körülbástyázva, nem nehezen elérhető, csak egyetlen döntés kérdése, ezért kevesen (!) foglalkoznak vele komolyan. Pedig már itt a Földön a Mennyországban élhetnénk, Jézus eszménye alapján formált társadalmi szabályokra építve.

Vajon én, személy szerint merek-e Jézus útján járni? Kezemre téve sajnos egyhelyben állok. Földbe gyökerezett a lábam, mert az új időkre várok, egy újabb Illésre, aki eljön és megszabadít. Pedig munkálkodnom kellene a testem-szellemem földi és a lelkem mennyei Mennyországán.

Vastagh Laci (Nőtincs)

„Amit nekem adsz, mindenkinek adod; hirdeti az földi hatalom.
Amit mindenkinek adsz, nekem adod: hirdeti az égi hatalom.”

Weöres Sándor

December 12. péntek Iz 48,17-19; Zs 1; Mt 11,16-19

Adventi időszakunk különösen alkalmas arra, hogy a "törvényt" éjjel-nappal eszünkbe forgassuk. Mit jelent ez az ószövetségi mondat a számomra: „Én vagyok az Úr, a te Istened, aki tanítalak téged, hogy hasznodra váljék...” A törvény Istenhez igazodás, Istennek való megfelelni akarás. Az embernek nem számít, hogy mit gondolnak mások, mit várnak el. Egy elvárás a fontos: megvizsgálni, mit akar tőlem Isten. A mi nemzedékünk azért hasonlít a gyermekhez Jézus szerint, mert a gyermek nem tud önálló döntéseket hozni, de ráérez a jóra. Bele van kódolva, hogy mikor kell táncolni, sírni, gyászolni. A gyerek érzelmi befolyásolhatósága erős. Nem tudatosan hoz döntéseket, hanem érzelmi alapon. Ez a nemzedék is hagyja elsodortatni magát az érzelmektől. Ítéleteinket nem az igazság határozza meg, csak a vélt igazság. A mai zsoltár arról tesz tanúságot, hogy az igazságban járó ember „olyan, mint a folyóvizek mellé ültetett fa: idejében hoz gyümölcsöt”. Mit jelent ez számomra? Ott és akkor kell helytállnom és kiállnom vagy megtennem, amit kell, amikor ideje van. Minden rossz időben, rossz módon megtett lépésem a bűnbe sodor. Mulasztás, gondolat, tett formájában. Kérem a mindenkit szerető és mindent adó Uristent, hogy adja meg azt a kegyelmet, hogy egyre tudatosabb döntéseket hozhassak, az Ő törvénye szerint.

Amen

Pappné Hajni

December 13. szombat; Sir. 48,1-4.9-11.; Mt 17,10-13.

„Jel lettél a jövő harag idején, hogy te csillapítsd, le mielőtt kitörne,

hogy az apák szívét fiaikhoz fordítsd és Jákob törzseit újra helyreállítsd.” /Sir.48,10/

Az ember alapvetően vallásos lény, azaz elfogad valamilyen természetfeletti lényt, akinek köze van az életéhez. Régebben a másként gondolkodók voltak, akik eltértek ettől. Mára – talán a liberalizmus hatására- megváltozott a kép: lassan többen lettek, akik úgy gondolják, hogy az a világ csak a látható valóság és a hívők lettek a „másként” gondolkodók!

Nem nagyon szoktam az Ószövetségi szakaszokkal foglalkozni, most mégis erről elmélkednék.

A bűn életellenes, természetellenes és kiváltja a jövő haragot. Nem lehet következmények nélkül cselekedni, vétkezni sem egyénnek, sem nemzetnek, sem az emberiségnek... Belepusztulunk bűneinkbe! Nem Teremtő küldi ránk haragját, hanem mi magunk teszünk szörnyű sorsunk érdekében, készítjük a harag napját. Megosztás helyett, felélünk. Segítés helyett, önzően viselkedünk. Bántunk gondolattal, szóval és tettel.

Gyűjtjük, csokorba, mi mindent nem teszünk, pedig...

Azért kell élnem, hogy „lecsillapítsam a haragot”, mielőtt kitörne. A csillapítás az apák és fiak békességre hozásával történik.

Emberiség-szélességű perspektíva nélkül tudok-e meg nem inogni egy hitetlenségével hivatkozó-értetlenkedő környezetben?

Átélem-e, hogy az Isten népe /= a jézusi magatartásra törekvők/ az emberiség reménye?

Igaz, hogy senki sem próféta odahaza, de felmenthet-e ez az otthoni békességteremtés küldetése alól? Akikkel együtt élek azokkal mit sem tudok kezdeni? Propagandista vagyok?

A csendes tanúságtételt, vagy a prófétaságot vállalom?

Jézus teljes vállalására törekszem, vagy csak amennyire az nekem evilágban jónak tűnik?

Advent!...Kikkel szemben és miben kell változtatnom viselkedésemen?

Belekezek-e ma a terápiába?

H. Józsi /Tata-Táska/

„Úgy áradjon szereteted, mint a tűz fénye-melege: mindenre egyformán.

jönnek
azokra több
fényedből és
mint akiknek
szüksége
Családtagjaid
legyenek
mint a
szoba,
melegítésére

Akik közel
hozzád,
essék
melegedből,
nincs
terád.
olyanok
számodra,
kályhának a
melynek
rendelték.”

Weöress Sándor:A jószágról

December 14. – Advent 3. vasárnapja Jn 1,6-8. 19-28

Bűnbánati idő?

A mai evangélium központi alakja - az elmúlt vasárnaphoz hasonlóan - Keresztelő János. A papok és a farizeusok kérdéseire válaszolva pontosan megfogalmazza küldetését: ő előfutár, aki meghirdeti a messiási kor kezdetét. Abban az időben a keresztelezés az eszkatologikus kort idézte, Ezekiel próféta jövődőlését: „akkor majd tiszta vizet hintek rátok...” - az eljövendő Messiásra vonatkoztatták. Ezért is hangsúlyozza a Keresztelő, hogy ő csak meghirdeti ennek a kornak a közelségét. Annak eljövételét jelzi, aki majd „új szívet ad és új lelket olt belénk, aki kiveszi testünkből a kőszívet és hússzívet ad nekünk”. Erre rímel az a mondata: „Ő majd Szentlélekkel fog kereszteni”.

Folytathatjuk a múlt vasárnapi gondolatot: mit tanulhatunk a Keresztelőtől?

Ma is elhangzik a kérdés: „Ki vagy te?” S hozzá hasonlóan nekem is tudnom kell válaszolni (magamnak és másoknak is). Önértelmezésem alapján bátran mondhatom azt, hogy küldött vagyok? Nem elsősorban magamért élek, hanem azért, hogy tanúságot tegyek a világosságról? A pusztában kiáltó szava vagyok, aki a mai világba, vagy annak kicsiny szegletébe belekiáltja az Úr üzenetét?

János a bűnbánat keresztségét hirdette. Aki odament, s a vízben alámerült, ezzel bűnös mivoltát vallotta meg, s a megtisztulás, jobbá levés szándékát. Manapság hajlamosak vagyunk megfélemedezni a bűnbevallásról, nem tartjuk fontosnak, hogy bűneinket arra méltó testvérünk, vagy legalább közösségünk előtt kimondjuk, s látható-hallható jele legyen jobbulási szándékunknak, s Isten megbocsátó jóságának. Isten végtelen

szeretetének egyoldalú hangsúlyozása könnyen túlságosan magabiztossá és vakmerővé teheti az embert. A magunkba nézés, a bűneinkkel, hibáinkkal való szembeszállás szükséges lelki fejlődésünkhöz. S bizony a gesztusok, szertartások sokat segíthetnek abban, hogy átélhetőbb legyen Isten megbocsátó szeretetének megtapasztalása. Nem volna erre az idei adventben szükségem?

Keresztelő János a bűnbánat keresztségét hirdette, s keményen bírálta kora vallásosságát, valamint a nép vétkeit. Annyira nem félt, hogy Heródesnek is szembe merte mondani bűnös életmódját. Kíméletlenül kimondta az igazságot, nem törődve a várható súlyos következményekkel. Mennyivel könnyebb kerülni a konfliktusokat, visszahúzódva csendben maradni, megtartani a véleményünket! Nem hallgathatunk! Nekünk is feladatunk, hogy megpróbáljuk pontosan megfogalmazni, melyek azok a bűnök, amelyek jelen vannak az emberiség, egy-egy ország, kisebb közösség, vagy családunk életében. Nagy a felelősségünk, ha félelemből vagy kényelemből nem figyelmeztetünk. Persze nem könnyű ítéletet mondani, bűnbánatra inteni, hiszen magunk is gyarlók vagyunk, s kimondott szavunk önmagunkat is kötelezi a változásra. Meg a hozzánk közel állóknak könnyen el is nézzük a hibákat, hallgatólagosan bízva abban, hogy velünk is ezt teszik. Közösségi szinten is komoly feladatunk, hogy meghirdessük: miben kell bűnbánatot tartania a ma emberének, hiszen most is olyan helyzetben vagyunk, amire rámondhatnánk: „A fejsze a fák gyökeréig ér!” Tudunk-e egyénileg és közösségileg, szavainkkal és tetteinkkel felkiáltójel lenni?

Lajcsi

December 15. hétfő

Szám 24,2-7.15-17a; Zs 24; Mt 21,23-27

A három szentírási rész összefoglalóan a hit megrendíthetetlenségével hozható összefüggésbe. Bileám szavai a hit feltétlen erejéről szólnak. Aki hisz, Istentől kap választ, Isten akaratát ismeri. A Jézusi példabeszéd ugyanezt a feltétlen nagyságot magyarázza. Jézus megátkozza és kiszáritja a gyümölcsöt nem hozó fügefát, majd azt példázza, milyen földöntúli nagyságra képes a hit.

Érdekes, hogy a főpapok a templomban nem a csodatett tényét kérdőjelezik meg, hanem azt, hogy Jézus hatalma honnan való. Ha a papok a csoda valóságában kételkedtek volna, miért nem vonták azt kétségbe?

Mai szemmel is felfoghatatlan, hogyan lehetne képes az Istenbe vetett hit szürreális dolgokat véghezvinni. Nem sokunknak adatik meg az az ajándék, hogy részesülhetünk az isteni csodákban, vagy akár az, hogy a csodákat ne racionális, emberi léptékű szemmel vizsgáljuk.

Manapság a magát „felvilágosultnak” tekintő nyugati civilizáció elfordult a kereszténységtől, az élet minden területére racionális magyarázatokat fabrikálunk - ha Isten empirikusan nem ismerhető meg, Isten nem is létezik. Még keresztényként is gyötrik kétségek a hitünket, és egyes tanításokat feltételesnek kezelünk, vagy egyes értelmezéseket nem tudunk magunkévá tenni. Egyik legfőbb egyetemes keresztény apostoli hitvallásunkban is hitünkről teszünk komoly kijelentéseket, de el tudjuk-e képzelni pl. az Istent három személyben, tényleg hisszük, hogy hitünk ereje képes hegyeket megmozgatni, holtat feltámasztani, fügefát kiszáritani? Sokszor halljuk a Szentírás képletességét, hogy nem kell a leírtakat „szentírásnak” venni.

Fel tudja-e fogni a hitet a racionalitás, az emberi elme végtelensége? Jézus erre ad választ a főpapoknak, amikor felfoghatatlan tettekre utaló kérdésre akkor adja meg a választ, ha más hasonló kérdést helyette is megválaszolnak.

A hit nagysága emberi ésszel nem fogható fel. Kereshetünk rá válaszokat, de az mind csak a racionális magyarázatok továbbgörgetése lesz, és ha a hitet ettől tesszük függővé, a hitünket racionális magyarázatoktól teszi függővé, feltételeessé.

Az én válaszom saját kételkedésemre a következő: az Istenbe vetett feltétlen bizodalom maga a hit, abban kell hinnünk, hogy kérésünk nap, mint nap meghallgattatik, hogy az Isteni gondviselés kegyelme megadatik. Ha a válasz nem származhat embertől, Istentől kell kérni a választ, hogy „*a szem megnyíljon*”, vele kell keresni a találkozást, nyitott szemmel járni és végiggondolni, mikor és hogyan részesülünk kegyelméből, ápolni a még bizonytalan hitünket, és szüntelenül bízni abban, hogy hitünk megrendíthetetlené válik, és erre a fontos kérdésre megnyugtató választ kapunk.

Az Advent, a várakozás időszaka, amikor általában nagyobb figyelmet fordítunk hitünk ápolására. Megfelelő idő, hogy keressük a találkozást Istennel, elcsendesedjünk, feltegyük kérdéseinket, és lássuk „*sátrakat, és hajlékokat*”, Isten ajándékait, hogy hitünk megerősödhessen.

Balogh Áron, Debrecen

December 16. kedd Mt. 21, 28 – 32

Olvasva a két fiúról szóló példabeszédet, sajnálom, hogy nem körvonalazódik jobban az a sajátos helyzet, amely Jézust ennek a példabeszédnek az elmondására indította, és amely számunkra is több támpontot adna a példabeszédben megfogalmazódó tanítás kibontásához.

Így kiindulópontként az elhangzott konkrét figyelmeztetést illetve feddést lehet alapul venni: „Bizony mondom nektek, hogy a vámosok és a cédák megelőznek benneteket az Isten országában.”

A történetbeli két fiú az Isten Országába való bejuthatás szempontjából kétféle pozíciót jelenít meg.

Az elsőnek felkért fiú pozícióját az alakítja, hogy a felkérésre gyorsan, gondolkodás nélkül mond igent. Gyors válaszában a rutin, a megfelelni akarás szándéka, a konfrontáció kerülésének a vágya sejthető. Ebbéli igyekezetében felszínes, figyelmetlen, nem méri fel rendesen a helyzetét, idejét, erőnlétét. Ígérni tud, de a megvalósításig nem jut el. Nincs valódi készenléte, nyitottsága. Ő már megérkezett, (vagy még el sem indult, és ebből a nézőpontból hasonló ez a rész a tékozló fiúról szóló példabeszédhez.) az atyai ház biztonságában van, már nem kell szembesülnie, megküzdenie, lelki értelemben ellustult, vegetál.

A másik pozícióban lévő fiú hozzáállásában inkább lázadás érzékelhető, mint a megfelelni akarás. Ő már nem akar mindenáron jó fiú lenni, inkább önálló döntéseket szeretne hozni. Képes nemet mondani, kész az önreflexióra, saját döntését, viselkedését felülbírálni, meghallani a jobbra való késztetés hívó szavát, és ha szükségét érzi, szabadon változtatni. Nyugtalanító a gondolat, hogy az erkölcsi szempontból elítélhető, nyereszkes és hedonista életmódot folytató

embertársaim, előnyt élvezhetnek Az Isten Országába való bejutásnál.

A vallásos gőg és a félelem azonban biztosan nem segít, az „igazság útjára” térni. Talán inkább azon kellene fáradozni, vagy arra kellene vigyázni, hogy elevenek, őszinték, nyitottak tudjunk maradni, vagy azzá tudjunk válni. Az sem baj, ha ez idáig nem így volt. Hiszen az áttekintett történet is bizonyítja, hogy a következő nap mindig egy új lehetőség arra, hogy ha itt az ideje, igent is mondjunk.

Igent az életre, igent a szeretetre, igent az elhívásra.

Orbán Ágnes
Felsőzsolca

A kérdés és a válasz is benned van. (Simon András)

December 17. szerda

Készíts magadnak egy bögre teát, és ülj le egy kényelmes fotelbe. Képzeld el, hogy egy havas tájon át vezet az utad. Ropog a hó a lábaid alatt, körülötted fehérbe burkolózott a táj. Egyedül sétálsz, most van időd magadra. Egyszer csak megállsz, és hallgatsz a csöndet. A várakozás csöndjét. Átgondolhatod, hogy micsoda/kicsoda az, amire/akire igazán vársz. Hova tart ez az út, amin elindultál? Adventben összekapargatjuk magunkat, elgondolkozunk a hideg, késő-őszi estéken, hogy hova is robogunk a mókuseréken. Kin gázolunk át nap, mint nap, vagy éppen kinek a nyomorúságán igyekszünk segíteni. Melyik régi baráttal nem beszéltünk már hónapok óta, melyik családtagot látogattuk meg legrégebben. Összegyűjtjük a bátorságunkat és felvesszük a telefont, felhívjuk őket, esetleg tollat ragadunk és egy képeslap erejéig rájuk figyelünk. Az advent ilyen kicsi, egymás felé tett lépésekből is áll. Hogy aztán valóban legyen mivel büszkélkedni, és ajándékként letenni Krisztus jászola elé.

Kis Kata (Tokaj) és Révai Mátyás

December 18. csütörtök Mt 1, 18-25

Jézus Krisztus... Anyja, Mária, Józsefnek a jegyese, még mielőtt egybekeltek volna, úgy találtatott, hogy gyermeket fogant a Szentlélektől. Férje, József igaz ember volt, nem akarta a nyilvánosság előtt megszégyeníteni, ezért úgy határozott, hogy titokban bocsátja el. Míg ezen töprengett, megjelent neki álmában az Úr angyala, és így szólt hozzá: „József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni feleségedet, Máriát, hiszen a benne fogant élet a Szentlélektől van! Fiút szül, akit Jézusnak nevez el...” József erre fölébredt álmából és úgy tett, ahogy az Úr angyala parancsolta

Károlyi Amy: *Annunciáció*

*Ha angyalt látsz vendégül,
jól vigyázz,
hol ült és állt és járkált és beszélt.
A helye megmarad:
Akár kőben
a levél-nyomat.
És minden angyal Gábiel,
egy üzenettel teherbeejt.
Ezentúl kettős gondban élsz,
hogy megszüljed, vagy merre rejtsd.
Ezentúl többé nem vagy egyedül,
és ketten léptek, hogyha lépsz:
a látható és láthatatlan
terhét hordani irdatlan nehéz.
Csak egy a nehezebb,
ha eltűnik.*

*Csak egy a nehezebb:
a könnyűség*

Józsefnek talán még súlyosabb lecke van föladván, mint Máriának: szinte passzívabb a szerepe. Választania kell, de a tény már megtörtént. És Mária teljesen ki van szolgáltatva neki. A mi döntéshelyzeteinkhez képest egyetlen dolog játszik a kezére. A legdöntőbb érv, ami elfogadásra készíti, az nyomós: itt nyilvánvalóan isteni erő működik. De felismerjük mi is ezeket a helyzeteket?

Mi már sokkal tudatosabban élünk. Mérlegelünk, minden lehetőséget bekalkulálunk.

- Milyen súllyal esik latba esetemben az angyali sugallat? Vannak hozzá receptoraim? Ha nincs térrő a lelkemben az isteni szóra, hiábavaló a szólítás – még az Úr tehetetlen. Ima, csend, testi fegyelem tréningben tart?
- Föl tudom adni jól fölépített elképzeléseimet váratlan jó kihívásokra? Van bennem rugalmasság a hirtelen irányváltásra? Akkor is, ha ezt a környezet nem érti, ellenzi?
- Képes vagyok a satupadnál maradni, mint József? Vagy igyekszem előretolni magamat?
- Töreksem igaz emberré válni? Fedésben vannak eszméim és viselkedésem?
- Mit teszek érte? Lelkiismeret-vizsgálat, olvasás/tanulás, lelkivezetés, beszélgetések?

Benyhe Zsuzsi

December 19. péntek Lk 1,5-25

Két fontos gondolat ezzel a verssel kapcsolatban:

1./A gyermekáldásban reménykedő, arra hosszú ideje hiába váró házaspárok érzései:...

Szégyen, kudarc, bánat, kisebbségi érzés, irigység, csalódás, büntudat, remény, hit, bizalom, csalódás,...

Konkrét arcok, sorsok, életek, nevek kavarnak előttem, általam nagyon szeretett, nagyra becsült, értékes emberek gondjait, vágyait, szomorúságát, reményeit rakom most eléd Istenem!

Tartsd őket a tenyeredben, öleld őket magadhoz, segítsd a vágyaikat megvalósulni a Te akaratod szerint!

2./

"...meghallották ... örvendeztek ... eljöttek ... elcsodálkoztak ... félelem szállta meg ... szívükbe vették..."

Figyeljünk egy kicsit a mellékszereplőkre, a szomszédokra, ismerősökre. Meghallják, örvendeznek, eljönnek stb. Semmi irigység, semmi rosszindulat, sőt segítőkészség, empátia, szívbevésés! Mikor lesznek a mi szomszédaink ilyenek??! Talán Erzsébet és Zakariás tehet róla, hogy csakis szeretik őket. Ilyenné tudták tenni a szomszédaikat, ismerőseiket. Hátha egyszer nekünk is sikerül!

Sikerülnie kell!

Kéthelyi Marika

Állandóan növekvő szeretet.(Simon András)

December 20. szombat /Szent Teofil/ Iz. 7, 10-14,

„...Ezért az Úr maga ad nektek jelet, igen a szűz fogan, fiút szül, és Immánuelnek nevezi el.”

Isten újra szólt Acházhoz - tehát párbeszédben voltak- ez nyilván felemelő érzés lehetett számára, de ugyanakkor ez többet is jelentett. Azt írja az írás, hogy illendőségből nem kért jelet Istentől! Aki párbeszédben él az Istennel, annak számára nincs szükség semmilyen plusz jelre. De Isten maga, mégis jelet ad. Csoda kíséri a születés körülményeit, de még nagyobb csoda maga a leszületés. Az Isten sebezhető mértékben korlátozta magát hozzánk hasonlatossá, hogy ily módon oldottan lehessen közöttünk, és oszthassa meg velünk tanítását, Isteni lényét. Immánuel = azaz a jel maga a gesztus, a közénk jövés, a személyes figyelem, a törődés, a tanítás, a felelősség, a gondban levés értünk.

23. Zsoltár

„Az Úr az én pásztorom nem szenvedek hiányt, zöldellő réteken tanyázhatok...”

Bizalmat és meghittséget érzek gondviselő szereteted láttán. Szétárad bennem a béke, mert kegyelmed és jóságod osztályrészem.

Lk 1. 26-38,

„Üdvözlégy kegyelemmel teljes! Veled van az Úr! - „...Az Úr szolgálója vagyok, teljesedjenek be rajtam szavaid...”

A megszólítástól a rendelkezésre állásig kinek-kinek meg kellett vívnia a maga harcát. Máriának, hogy ez nem csak egy ugratás, majd mikor megértette, hogy teljesen komoly a dolog, na akkor meg kicsit a várható helyzetektől hőkölt vissza. József úgyszintén: elbocsássam, felvállaljam?! Az egyéni igenekből lett

aztán egy közös döntés, mi ketten együtt egy harmadikért, az Urért. Az igen után jöttek aztán a próbák, a megpróbáltatások, az összeecsizolódás. Végül a felnevelés, szárnyra bocsájtás, elengedés.

- Az ő nyitottságuk volt a mi üdvünk záloga. Én mennyire élek nyitott füllel és szívvel? Kishitúségem akár megghiúsíthatja az Isten meghívásának elfogadását?

- Te mivel teszed próbára Isten türelmét?

- Felismersz-e jeleket Istentől a magad, ill. testvérbarátaid életében?

Magyar János
Székesfehérvár

Szólj Uram, hallja a Te szolgád.

December 21. – Advent 4. vasárnapja –Lk 1,26-38

„Történjék velem szavaid szerint!”

Keresztelő János után ma Máriára figyelhetünk, tőle próbálhatunk tanulni.

Az angyali üdvözlés története, ha a lényegét nézzük, egy odaadott, hívó ember és Istene közötti kommunikáció szép leírása, nekünk is szóló tanulságokkal.

Az alapvető üzenet: Isten szól! A legtöbb ember az imádságon vagy egy kötött szöveg, vagy a saját szavainak elmondását érti. Nem is hagyja Istent szóhoz jutni. Itt Mária keveset beszél, inkább figyel, s visszakérdez. Csendben van, kinyitja szívét, s hallgat. Valóban szól ma is hozzánk az Isten? Tudunk úgy csendben lenni, odafigyelni, kizárni minden mást, hogy meghalljuk szavát?

Nem könnyű megkülönböztetnünk üzenetét a saját gondolatainktól, elképzeléseinktől, az eddig felhalmozott tudásunkból kiemelhető motívumokból, de mégis sokkal több lehet ezeknél. Különösen biztosak lehetünk ebben akkor, ha megdöbbentő, váratlan feladatok hallatszanak lelkünk mélyén. Mert az Isten leginkább életünk alakításáról, tennivalóinkról, küldetésünkről szeretne velünk beszélni, mint tette ezt Máriával, vagy olvassuk az evangéliumokban az Atya és Jézus vonatkozásában. És az ima akkor válik beszélgetéssé, ha visszakérdezek, mert visszakérdezhetek, mint Mária. Mit tegyek, hogyan tegyek, és a lehetetlennek tűnő dolgok hogyan valósulhatnak meg? S ha jó lelkiismerettel, belső megnyugvással születnek válaszok, hihetem, hogy Vele vagyok kapcsolatban. S talán menetrendszerűen kaphatok megerősítést: „Istennél semmi sem lehetetlen!”, vagy ahogyan Pál mondja: „Mindent megtehetek abban, aki nekem erőt ad.” S akkor én is

kimondhatom az „igen”-t, vállalhatom az adott feladatot, belesimulhatok Isten szándékába. Persze nem automatikus ez az egész folyamat, s utána a megvalósítás sikeressége végképp nem az, mégis csodálatos és erőt adó lehet.

Mit is jelent az, hogy „Istennél semmi sem lehetetlen”? Nyilván nem azt, hogy állandóan belenyúlkal csodáival a világba, vagy erőből ránk kényszeríti akaratát. A lehetetlent szeretete győzi le. Az a végtelen jó szándék és törődés, mellyel az emberiség javát és üdvösségét akarja, mellyel keresi, hívja és erősíti azokat, akik hajlandóak együttműködni vele. Amikor minden nehéz helyzetben azt mutatja, hogyan épülhet az által is Isten Országá. A Lélek erejét jelenti ez, mely ebben a történetben Máriát eltölti, de az Újszövetség visszatérő szófordulata szerint mindenkit, aki Istennek odaadott.

Biztató azt látni, hogy Mária is kicsinynek érzi magát a feladathoz, számára is szinte felfoghatatlan, mi vele az Isten szándéka, mégis rábízta magát. Földi életünkben mindnyájan csak a fonákját látjuk annak a szöttesnek, melyet Isten tervez, s Vele munkálkodva mi készítjük, de a másik oldaláról nézve végül csodálatosan szép és harmonikus lesz. Isten a görbének látszó utakon is tud egyenesen írni, a fontos az, hogy életünk bármilyen helyzetében, ha jó lelkiismerettel tesszük a dolgunkat, rábízhatjuk magunkat.

Jó lenne Máriához hasonlóan boldogságot lelteni abban, hogy beteljesedik életünkben mindaz, amit az Úr mondott, amire az Úr hívott!

Lajcsi

December 22. hétfő I.Sám.1.24-28;I.Sám.2. 1. 4-8;

Lk. 1.46-56;

Jól ismerjük azt a szándékot, ahogyan a szentírások gyakran igyekeznek összekötni az Ószövetségi és a Jézusi történeteket. Ma is egymásra rímel a gyermekért könyörgő, s megdicsőült Hanna (Sámuel édesanyja) öröme, hálája a megszületett, s Istennek felajánlott gyermekért, és Mária magasztaló éneke, a **Magnificat**, s annak szárnyaló, dicsőséges öröme, tudjuk, hogy számtalan művészeti alkotás merít e magasztaló himnusz ihletettségéből (pl. Bach, Albinoni, Händel csodás zeneművei)

Mégis ... Jézus itt még nem született meg, s Mária arról beszél, amire vágyik, úgy beszél jövőbeli eseményekről, mintha azok már megtörténtek volna : „ Nagy dolgokat tett velem a Hatalmas,hatalmas dolgokat cselekedett karjával , szétszórta a szívükben felfuvalkodottakat, hatalmasokat döntött le trónjukról megalázottakat emelt fel, éhezőket látott el javakkal, bővölközőket küldött el üres kézzel. „ Mik a központi gondolatok még Mária imájában ? „ Rátekintett szolgálóleánya megalázott állapotára.” Igen, itt a **megaláztatás. Ebben bőven lehetett része egy férj nélküli leányanyának.**

Mik jutnak eszembe e szó kapcsán?

- Isten a megalázottak pártján áll.
- Akarom-e még, hogy Isten állítsa helyre a Világot, alázza meg a hatalmasokat, emeljen föl engem?
- Mikor és hogyan fordul elő, hogy én alázok meg másokat ?
- Leteremtek valakit, elveszem jó időre az önbizalmát,
- nem érek rá, hogy vele foglalkozzak, s ő látja, mi mindenre értem mégis még rá

- műveltségem, olvasottságom nem a jó célt szolgálja, csak eltávolít valakitől

- képes lenne a döntésre, mégis helyette gondolkodom, cselekszem

- csak arra tudok gondolni, mit lehetett eddig tőle várni, s nem hiszek abban, hogy ő is tud változni stb.

Istenem!

Kicsi akarok lenni, de nem megalázott, még akkor is, ha tudomásul kellennem, hogy a helyes út sokszor egyben a legnehezebb. Segíts, hogy ***ne gondoljam, nélkülem is meg tudod, tenni, hogy kevesebb - kisémmizett, szűkölködő, megalázott vagy - bezárkózott, örömhír nélküli ember éljen köztünk.***

Magyar Ági,
Székesfehérvár

December 23. kedd L.1, 57-66

Egy gyermek megszületik. Az Élet Nagykönyve szerint ő sem foganhatott volna meg, ahogyan majd az a másik sem. Ebben az esetben, ennek a szülők idős kora lett volna a legfőbb akadály. De Zakariás (*Jahve újra megemlékezett*) és Erzsébet (*Isten megesküdött*) fia János (*Jahve megkegyelmezett*) mégis megszületett. A szereplők neveinek jelentése itt sem közömbös. Már csak azért sem, mert János névadója, Lukács elbeszélésében, maga az Úr. Zakariás pedig kilenc hónap némaságot követően újra „szólni kezdett és magasztalta Istent”. Eddig is ezt tette, de a legfontosabb érzéseket időnként ki is kell mondani, hangos szóval. Egy zsilip szakadt át most.

"Vajon mi lesz ebből a gyermekből? Hiszen nyilván az Úr keze van vele".—kérdézték istenfélelemmel eltelve a jelenlevők. Mi tudjuk a választ. Néhányan közülük is megélhették a végkifejletet (János idős szülei aligha). Vajon ez a lehetőség is megfordult a fejükben? De most mindenekelőtt örüljünk, mert egy gyermek megszületett, és ez már önmagában is bőséges ok az örömré.

Keresztelő János, az ószövetség embere. De több annál. Kapocs az újszövetséghez. Jézus mentora. Az ószövetségi ember, aki tanúságot tesz az újszövetség embere mellett. Vagyis nagy ember, akinek sikerül átlépni a képzeletbeli, de mégis nagyon is létező határt. Egy próféta. És a próféták nem mindig könnyen szerethető emberek. A finom modor, a szofisztikált megszólalás nem az ő asztaluk. Amikor az idő sürget, a stílus másodlagos. De János most még csak egy csecsemő, akit szeretet vesz körül, a rokonok és mindenekelőtt Erzsébet és Zakariás szeretete, akik felbukkannak, majd bánatunkra örökre eltűnnek az Írás lapjai közt. Szabó András

December 24. szerda. 2Sám. 7,1-5.8b-11.16:Zs.88:Lk.1,67-79.

Advent mindig kedves időszak az életemben a gyerekkori rorátékon való ministrálástól kezdve, az ajándékkészítésem át a szentgyónásig. Advenit Dominus: eljön az Úr. Ő folyamatosan jön. Találkozni akar velünk. Azt akarja, hogy befogadjuk szívünkbe. Dávid hálából kőtemplomot akart építeni, de Istennek fontosabb az ember. Személyesen akar találkozni velünk. Folyamatosan feltárulkozik előttünk. Azt akarja, hogy egyre jobban megismerjük, felismerjük, hogy mennyire szeret, életközösséget akar létrehozni velünk. Bennünk akar élni és azt akarja, hogy mi is részesedjünk az ő életében. Magához emel. Fiát azért küldte el, hogy segítse elő ezt a kölcsönös egymásban levést: pericorézist. Áldozáskor Jézus testét veszem magamhoz, ő betölt engem, átjár szeretetével és én benne leszek.

Milyen templom vagyok? Jól érzi magát nálam? Állandó lakásra talál bennem? Várom-e a személyes találkozást vele? Szánok-e elég időt a vele való beszélgetésre?

Olyan helyen szolgállok, ahol van idejük az embereknek. Van, aki jóra használja fel. Végiggondolja életét, kapcsolatát embertársaival, Istennel. Belátja hol, mit hibázott el, megbánja és próbál új életet kezdeni.

A 88. zsoltárról egy régi élmény jutott eszembe. A nyolcvanas évek közepén Roger Schutz érkezett Budapestre. Négy fiatallal felmentem a találkozóra a városmajori templomba. Nagyon jó szeretet légkör volt. Próbáltunk előre tolnakodni a tele templomban és engedtek, mosolyogva. Erre beláttuk, hogy jó helyen vagyunk ott, ahol állunk. Sokáig énekelték: Irgalmas Istenünk jóságát, mindörökké éneklem. Csak hallgattam, aztán végig gondoltam, hogy mit is énekelnek. Mikor tapasztaltam meg Isten irgalmát? Sorra jöttek elő az élmények. És én

hallgattam róla. Nem köszöntem meg, nem tettem róla tanúságot, nem gyakoroltam másokkal. *Úgy éreztem, hogy miattam énekelték oly sokszor.* Azóta ez az ének a szívemhez nőtt. Jobban figyelek Istenre és embertársaimra

Byl

December 25. csütörtök: Karácsony: Jézus Krisztus születése
Jn 1,1-18

Tulajdonába jött

Az Ige megtestesült, a Logosz (Isten szava, lényege) valósággá lett. Benne élet volt. Jézusban megjelent az Atya szelleme, lelke bölcsessége, gondolata. Ez mindannyiunk világossága.

Ezért tudott Jézus világosan (időtállóan) fogalmazni, ezért tud megvilágosodni minden őt követő, ezért lehetünk Isten kimondott, megvalósult szava.

A sötétség nem csak Jézus korában volt nagy, korunkban még kétségbe ejtőbb.

Az egyik hozzám tartozó faluban szétrugdalták az utcai Betlehemet olyan fiatalok, akik valamikor hittanra jártak.

A másik faluban már nem állítanak nyilvános Betlehemet, mert Mária és József figuráit lefejezik, szétdobálják. Ezért lenne szükség a jézusi világosságra, mert a sötétség egyre nő kortársaink szívében, elméjében.

Jézus Krisztus bemutatta:

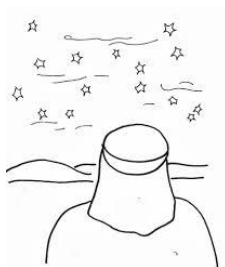
- hogyan kell Isten Lelkével a szívünkben, és Logoszával (szavával) elindulni Isten Országa hirdetésére
- hogyan kell tanítványokat gyűjteni, akik megsokszorozzák a jó magot
- hogyan kell kisközösségben élni, ami bemutatja a kereszténység közösségi oldalát
- hogyan kell hatalommal tanítani, ami megmarad az emberi szívekben
- hogyan kell kikerülni az ellenséges csapdákat, amelyek akadályoznak bennünket az úton

- hogyan kell Isten erejével (Lelkével) felvértezve élni a mindennapokat
- hogyan kell gyakorolni az irgalmasságot, melyben Isten jósága megmutatkozik általunk
- hogyan kell küzdeni az igazságért (Isten Országa igazságáért), amely szabaddá tesz bennünket
- hogyan kell némán és méltóságteljesen szenvedni, amely méltó pecsétje életünknek
- hogyan győzi le az élet a halált, a jóság a gonoszszágot, a világosság a sötétséget.

Jézus Krisztus születése Isten kimondhatatlan jóságának bizonyítéka. Nekünk is megadatott a hatalom, hogy vele és általa Isten fiaivá, leányaivá legyünk.

Már nekünk kell újjáteremteni a világot Isten jóságával, legyőzni a sötétséget az ő világosságával, felépíteni az ő Országát Lelke erejével, mert láttuk, hallottuk életet, világot átalakító szeretetét, tanítását.

Vincze József

December 26. péntek Mt. 10,17-22

De óvakodjatok az emberektől; mert törvényszékekre adnak titeket és az ő gyülekezeteikben megostoroznak titeket;

Eltöprengék.

Miféle tanácsok ezek? Hogy fér ez össze a bátor kiállás és az önfeláldozás Jézusával? Legyünk olyanok, mint a kígyók? Okosak? Legyünk óvatosak az emberekkel?

A kígyó okossága, a csúszómászók okossága. Az óvatosság pedig távolságot tart.

Célok, és eszközök fontolgatása, miközben egyértelmű, hogy Jézus mellett tanúságot kell tenni? Miért tanácsolja Jézus mégis a racionális viselkedéskontrollt, és a taktikus megszólalást?

Ezekre a kérdésekre nem tudom a választ.

Az azonban érthető, hogy bennem, benned ... megszólal az Atya Lelke, amikor a vele való azonosságomban magam is az értetlenek, kétkedők, és elítélők szóáradatára válaszolok. Amikor életem azonos Jézusével, nem mondhatok mást, mint Lélek szerint valót.

Csizovszki Zsóka

„Égesd el könyveid, a bölcsesség legyél te magad!”

Weöres Sándor

Dec. 27. szombat: SZENT JÁNOS APOSTOL:
1Jn 1,1-4; Jn 20,2-8

Az Élő megelőzte a gyorsat is

A gyors előrerohan és látja, hogy nem lát semmi tennivalót odabent. Nyugodtan megvárhatja, míg odaér a bölcs öreg. Megvárja, illedelmesen, udvariasan előre engedi. Az bemegy és ugyanazt látja. Valaki megtette, ami megtehető volt. Letekerte a Mester testéről a szorosan rátekert gyolcsot, hogy ne kelljen tipegnie, ha járni akar. Így volt ez a barátja, Lázár esetében is. A fejről meg eltávolította a takarókendőt, hogy könnyebben kapjon levegőt, ha lélegezni akar. Csak olyan tehette, aki életben találta itt őt. De hiszen akkor él! Bizhatunk benne, hogy él. Az öreg még óvatos, neki szüksége van személyes találkozásra, hogy higgyen a szemének. de a fiatal már lelkesedik a személyes találkozás előtt.

Kihez fordulok, ha furcsa dolgokat tapasztalok? (2)

Milyen arányban osztom meg barátaimmal tapasztalataimat, ill. tanácsalanságomat?

Mennyire izgat, hogy hol találom Gazdánkat?

Mennyire veszem komolyan a barátaimtól jövő információkat? (3)

Miben vagyok jobb, mint társaim? (4)

Mennyire fitogtatom a többiek előtt, amiben jobb vagyok náluk? (5)

Mennyire sietek friss értesüléseimmel hancegni?

Mennyire vagyok előzékeny az idősebbekkel?

Mennyire veszem észre azt, ami lényeges?

Mennyire fogadom el a fiatalabbak udvariasságát? (6)

Mennyire ügyelek a részletekre? Miben? Miért? (7)

Mennyire vigyázok arra, hogy az összetartozók együtt legyenek, a nem összetartozók meg külön?

Mennyire sikerül minden előzékenységem mellett is hiteles tényanyagokhoz jutnom? (8)

Milyen következtetésekre jutok tapasztalataim révén? Miben?

Mennyire táplálják tapasztalataim meggyőződésemet?

Mi juttat hitre, bizalomra? Miért?

Tádé

December 28.vasárnap – A Szent Család ünnepe Lk 2,22-40.
„az Úrnak szentelni!”

Jézus bemutatása a templomban egy olyan történet, mely családjaink számára, s elsősorban a szülő - gyermek vonatkozásában tartogathat megfontolandó gondolatokat. A szent család, a maga különleges helyzetében nyilván több dologban nem másolható, de tetteik, irányultságuk példaértékű lehet.

Elgondolkodtató az a hagyománykövető vallásosság, mely jellemzi őket. Nem csupán itt a tisztulási és felajánlási áldozat bemutatásánál, hanem a „szokásos” évenkénti jeruzsálemi zarándoklatok alkalmával, „az ünnepi szokás szerint”. S valószínűleg átszötte életüket a zsidó családoknál szokásos szertartások elvégzése, ünnepek megtartása, előírások megtartása. A mai ember hajlamos arra, hogy a kétezer év alatt kialakult, megszentelt szertartásokat (melyek sokszor kiüresedtek, vagy csak külsőségesek) elhagyja, feleslegesnek tartsa. Pedig a megszentelt hagyománynak óriási megtartó ereje lehet a család, s a gyermekek számára is. Ha egy-egy vallásgyakorlattal, szertartással nem tudunk azonosulni, talán elhagyhatjuk, de meg kell találni azt az új formát, mely kifejezi

Istennel való kapcsolatunk egy-egy mozzanatát, s így új hagyományt kell teremtenünk, akár családi, akár közösségi szinten. Az átél, bensővé vált és megszokott, közösségben otthonosan gyakorolt vallási cselekményekre nagy szükség van.

A mózesi törvény szerint az elsőszülött fiúgyermeket az Úrnak kell szentelni. Ezt fejezte ki Mária és József áldozata. Számomra ez ma azt üzeni, hogy a jó szülő tisztában van azzal, hogy gyermeke nem a sajátja (bármennyire is büszke lehet rá), hanem Istené, nem magának neveli, hanem arra a küldetésre, melyre Isten szánja: „Ti vagytok az íj, melyről gyermekeitek eleven nyílként röppennek el” – ahogyan Kahlil Gibran írja. S akkor már nem a tanulmányok, a sporteredmények, az esetlegesen hátrahagyott örökség lesz a legfontosabb, hanem az, hogy felkészítsük önálló életútjára, melyet Isten megálmodott róla. S ebben a jó példa, a sok megértő beszélgetés, az érte mondott imádság, a közösség ereje lehet segítségünkre.

Még egy apró momentumról hadd tegyünk említést. Simeon jövődölésében szó van a törőről, mely Mária szívét járja majd át. Jelképezi ez azt a sok fájdalmat, melyet át kellett élnie Jézussal kapcsolatban, egészen addig, amíg a keresztt alatt látta kínszenvedését, majd ölében kellett tartania halott fiát. Mária számára, de számunkra, mint szülők számára is ez a „tör” leginkább a tehetetlenség átélése. Szörnyű dolog, amikor a gyermekem szenved, amikor végig kísérem betegségében, fájdalmában, néha a halál árnyékában. És az a nehéz, hogy igazából nem tudok segíteni, csak mellette állni, ápolni, vigasztalni, imádkozni érte, az Úr kezébe ajánlani. De ugyanezt éli át az ember akkor is, ha nem értem gyermekem terveit, szándékát, vagy ha más lesz, mint amit elképzeltem róla, netán tékozló fiú-ként rossz útra téved.

Akkor is ott kell állnom, készen arra, hogy megértsem, hogy támogassam, hogy visszavárjam, s kifejezzem szeretetemet.

Segíts, Uram olyan szülőknek lennünk, akik megtanultuk Máriától az átélte vallásosságot, mely szívből fakadó Igenekhez vezet. Ezáltal is tudjuk gyermekeinket Neked ajánlani, és egész életútjukon végigkísérni.

Lajcsi

„mert minden család szent!”...